

In odložil je Jurček culico in je sedel na okrogli stolček. Stare škarpete je vzel v roke in pričel zbijati z močno roko.

Zgodilo se je pa spet nekega solnčnega dne, da si je zaželel Jurček vesele in poskočne tovaršije. Mojstra Anžiča ni bilo v delavnici, in — — — Jurček je odložil kopito in smuknil na ulico.

Takó je zopet zašel na široko pot. Zdavnaj je že pozabil besed, ki sta mu jih v slovo govorila oče in mati: „Hodi z Bogom, in Bog bo hodil s teboj.“ — Jurček je postal potepin, dan za dnem večji, da mu ga ni bilo para med čevljarskimi učenčki.

In prigodilo se je nekoč, da je prijel mojster Anžič svojega učenca za uho in mu pokazal pot v svet: „Hajdi, potepin!“

Jurček je potočil dve debeli solzi, navezal culico in odšel križemsvet.

In potoval je — izgubljeni sin — dolgo, dolgo širom zemlje. Nikjer ni bilo obstanka zanj.

Še danes potuje izgubljeni sin po svetu. Postaral se je že in izgubil moč. Strgan rokav nosi in palico beraško v rokah — — —

A. P. Grigorjev.

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

18. Zakaj so svetniki v belih haljah?

V skrivnem razodenju čitamo, da je videl sv. Janez evangelist svetnike in svetnice božje v sneženobelih haljah. Zakaj je pač ljubi Bog ogrnil svoje prijatelje v belo tančico? No, to nam lepo razlaga sv. Bernard. On piše, da je Gospod Bog sv. Janezu pokazal svetnike v platnenobelih haljah zato, da bi mi dobro premislili, kako so morali, preden so postali deležni nebeškega veselja, na zemlji veliko trpeti in se mučiti, prav takó, kakor se muči človek, da iz konopelj in lanú izgotovi gladkolično platno, in iz njega belo tančico. In res, dokaj dela, skrbi in sitnosti ima človek, preden dobi iz rastlin lepobelo robo. A ravno to je kristjanu opomin, naj si tudi on veliko prizadene, poti in trudi, da bode kdaj vreden beloplatnene tančice.

Konoplje dozore in se porujejo koncem julija meseca. Potem se zvežejo v pestí, te pa v snope, ki se gojé na močilih, ali pa tudi po rosnih travnikih kakih štirinajst dni in več. Tako premôčene se potem dobro osuše na pekočem solncu, a posušene se otolčejo na čoku. Nato se tarejo pest za pestjó v trlici, da odletí od njih pezdír. Strte se gladijo v gladenici. Zglajene se izročé mikarju, da loči predivo od hodnika, da predivo zvije v povesma ter priredi za prejo. Povesma prediva natikajo predice na pres-

lice ali brljeke ali pa na kolovrate ter vijejo iz njih dolge niti, ki se nabirajo na vretenu. Ko se napolni vreteno, se zmotá dolga nit na motovilu v štreno. Štrene se belijo potem v lugu in na solncu. Obeljene se denejo še na posebno motovilo ter se zmotajo v klopce. Klopci se naberó na vrv in se izročé tkalcu. Tkalec nasnuje klopce na statve in tké platno, vijoča v trobele, iz kojih se režejo prestrala (rjuhe ali ponjave), srajce, spodnjice, prti in prtíči, brisalke, pregrinjala in jadra. Tudi vrví, mreže ali vrše in plahte se napravljajo iz konopnine.

Slično kakor s konopljo se ravná tudi z lanom. Iz njega dobivamo še bolj belo platno. Že naši pradedi — stari Slovani — so radi belili platno in še pred sto leti so se pečali Slovenci pridno s pridelovanjem lanú, kar nam priča naš Vodnik, ki je zapel:

Terice pogačo,
potico jedó:
lanovi Slovencem
cekinè nesó.

Zdaj menda pojmite, kaj vsega je treba, predno dobimo iz neznatnih rastlin, kakršni sta lan in konoplja, to, kar hočemo, namreč platno. A platno še ni tančica. Treba ga je še večkrat lužiti, žmikati, sušiti in líkati, da postane lepo, belo in gladko. Dovolj je torej pri tem truda, dovolj skrbi in potrpežljivosti.

Glejte, ravno toliko in še več so se morali truditi, skrbeti in trpeti svetniki, da so postali vredni belih halj, s kojimi jih je ogrnil Gospod Bog. Bili so v tej solzni dolini tiste konoplje in tisti lan, kojega so neusmiljeno trle vsakojake nezgode: bolezni, revščina, izkušnjave, preganjanja. Prestali so srečno vse to, in zdaj slavijo svojo zmago ter gledajo blaženi svojega Boga od obličja v obličje. Njih sneženobeke halje pa nas resno opominjajo, naj te junake posnemamo v vsem, da postanemo kdaj deležni njih sreče in veselja.

* * *

19. Volja božja.

Le oni človek je vselej potolažen in razveseljen na zemlji, ki se iz srcá vda v voljo božjo, ne želeš drugega, nego to, kar Bog hoče. To je kaj lepo spoznal napolitanski kralj Alfonz, ki je bil dal napisati na svojo kraljevo krono z zlatimi črkami besede: „Zgodí naj se volja božja!“ To resnico nam je bistrourmno predočil tudi oni slikar, ki je bil naslikal svetlo solnce, poleg njega pa postojno, a pod njim črnosive oblake, iz katerih se je neprestano bliskalo, grmelo in treskalo, kakor da bi imelo vsega biti konec. Postojna pa je držala v kljunu listek s pomenljivim napisom: Rideo fulmen proxima soli! „Smejem se streli, ko blizu sem solncu!“ Tako tudi vsak izmed nas lahko reče: Ne bojim se nobene nevihte, če se grejem v žarkih volje božje.

Tega prepričanja je bil tudi vzgledni angleški kancelar Tomaž Moor. Ko je nekoč dobil od soproge žalostno novico, da jim je pogorel grad

z vsem, kar je bilo notri, pogleda vdan v voljo božjo v nebo ter pravi :
„Zahvalim te, Oče nebeški, za ta kelih, ki si mi ga poslal.“ Nato sede
ter odpiše svoji ženi takole :

„Preljuba Alojzija !

Iz Tvojega pisma sem doznal, da je pogorel naš grad. Ker je Bogú
tako dopadlo, je naša sveta dolžnost, da se mu zahvalimo ter se z njim
razveselimo. Zato prosim, idi precej s celo družino v cerkev Bogu se
poklonit in se mu zahvalit. Tvoj

Tomaz.“

Kaj praviš k temu ti, ki sramotno obupuješ ali celo preklinjaš, ko te
kaj trpkega zadene? Premisli vendar, da je to volja božja, kateri pokoriti
se mora hočeš-nočeš slednji človek.

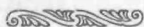
Jeseni.

Pridite vendar v četrtek
gledat, pogledat naš vrt :
jabolka zorno so rdeča,
hruške pa sladke kot strd.

Še teden, in tukaj bo doba,
ko nam dozôrel bo sad ;
v dušicah naših pa takrat
vzcvela bo rajska pomlad.

To bode krika na vrtu,
ko bo vse rdeče po tleh !
Nam se pa venomer zibal
bode krog usten nasmeh.

Slavko Slavič.

Ptičkam v slovo.

Vtihnili so ptičev zbori,
vse odpravlja se na jug,
čez doline in gorice,
preko širnih vodnih strug.

Kaj je novega na jugu,
daleč doli, ljubi zbor,
mi sporoči po vetriču,
ki na sever pljul bo gor.

Šel i jaz bi s ptiči-selci,
da polet mi Bog je dal,
ah, takó pa v praznem gozdu
samotarec bom ostal.

Z Bogom, ptički, srečen pôlet
čez morje in hrib in gaj —
drugo leto v cvetnem maju
srečno svidenje Bog daj !

Mokriški.

